

MIKA WICKSTRÖM
HIPPO TAATILA



SUSIJENGI

POHJOLAN PERUKOILTA EUROOPAN HUIPULLE →

TAMMI

Mika Wickström – Hippo Taatila

SUSIJENGI

POHJOLAN PERUKOILTA EUROOPAN HUIPULLE



KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

© 2014 MIKA WICKSTRÖM, HIPPO TAATILA
JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
ISBN 978-951-31-8229-8
PAINETTU EU:SSA

*”Tämä peli hävittiin, mutta nyt valmistaudutaan seuraavaan.
Me ei luovuteta, me ollaan Susijengi, auuu!”*

– SASU SALIN YLEN HAASTATTELUSSA

NIUKASTI HÄVITYN ITALIA-PELIN JÄLKEEN 23.8.2010

Sisällys

I LUKU

- 9 Robert Petersenin perintö

II LUKU

- 20 Identiteettiä etsimässä – 2004
34 *Pekka Salminen*

III LUKU

- 36 Kivijalka kuntoon – 2005
48 *Arkkitehti Teemu Rannikko*

IV LUKU

- 50 ”Superjunnut” saapuvat – 2006
63 *Linkkuveitsi Shawn Huff*

V LUKU

- 65 Hannon hattutemppu – 2007
78 *Roolipelaaja Kimmo Muurinen*

VI LUKU

- 80 Panokset kasvavat – 2008
96 *Superjunnu Petteri Koponen*

VII LUKU

- 98 Alfasudet palaavat – 2009
111 *Kolossi Gerald Lee Jr.*

VIII LUKU

- 113 Painajaisten kesä – 2010
127 *Hengenluoja Tuomas Iisalo*

IX LUKU

- 129 Unelmista totta – 2011
146 *Pistooli Petri Virtanen*

X LUKU

- 148 Kaikki omissa käsissä – 2012
161 *Terrieri Sasu Salin*

XI LUKU

- 163 Koperin ihme – 2013
180 *Teräsmies Tuukka Kotti*

XII LUKU

- 182 Pohjolan perukoilta Bilbaoon – 2014
198 *Susisydän Hanno Möttölä*

200 LÄHTEET

202 TILASTOT

229 HENKILÖHAKEMISTO

I LUKU

ROBERT PETERSENIN PERINTÖ

Vuosituhhat oli vaihtunut, mutta koripallopiireissä tunnelmat olivat kaikkea muuta kuin juhlat. Miesten maajoukkue – Suomi-koriksen lippulaiva – seilasi yhä vain etäämmälle oikeasta kurssistaan. Kaukana olivat ajat, jolloin Raimo ”Spike” Lindholm, Timo Lampén ja kumppanit loistivat EM-turnauksissa Jugoslaviaa, Neuvostoliittoa ja muita suurmaita vastaan, tai vaikkapa kultainen kuusikymmentäluku, kun Kalevi Tuominen ja Kari Liimo johdattivat Suomen Tokion olympiakisoihin ja EM-kotikisojen kuudenneksi. Aikaa oli ehtinyt vierähtää ikuisuus myös Belgian EM-kisoista (1977) ja maajoukkueen viimeisimmästä EM-kisapaikastakin (1995).

Vuosituhannen vaihduttua Suomi oli valahtanut jo Euroopan rankingin 30. sijan huonommalle puolelle. Todellisuus konkretisoitui viimeistään vuonna 2003, kun Kansainvälisen koripalloliiton Euroopan jaosto (FIBA Europe) päätti jakaa Euroopan maat A- ja B-divisiooniin – A-sarjan joukkueet pelasivat keskenään EM-kisapaikoista, kun taas B-sarjasta voisi nousta A:han vain kaksi maata joka toinen vuosi. Suomen ranking ei riittänyt ylempään divisioonaan. Ilmeet synkkenivät, kun kastijako julkaistiin: maajoukkueella olisi mahdollisuus päästä EM-kisoihin aikaisintaan neljä vuotta myöhemmin eli vuonna 2007.

Suomen alhaista rankkausta eivät selittäneet ainoastaan huonot peliesitykset. Neuvostoliiton ja Jugoslavian hajoaminen oli tuonut Euroopan koripallokartalle toistakymmentä uutta koripalloilun huippumaata, jotka kisasivat tiukasti maanosan kärkipaikoista. Nyt oli pärjättävä myös Serbian, Kroatian, Slovenian, Liettuan ja Latvian kaltaisia maita vastaan.

Suomen maajoukkuetta olivat valmentaneet vuosituhannen vaihteen molemmin puolin yhdysvaltalainen Aaron McCarthy sekä Saksan Freiburgista kannuksia hakenut ja vuoden valmentajaksi Suomessa ennen ulkomaanpestiään valittu Ari Tammivaara. Molemmilla oli vyöllään vakuuttavia näyttöjä seurajoukkueistaan, mutta ne eivät kristallisoituneet maajoukkueympäristössä.

McCarthyin aikakaudella Suomi pesi Sveitsin, Itävallan ja Kyproksen kaltaisia maita, mutta sai kyytiä isommilta eurooppalaisilta koripallomailta. Tammivaaralla oli käytössään jo kaksi uuden sukupolven huippulahjakkuutta, Hanno Mottölä ja Teemu Rannikko, mutta joukkue veti silti vesiperän EM-karsinnoissa.

B-divisioonaan jouduttuaan maajoukkue kaipasi kipeästi kansainvälisen tason valmentajaa uskottavuutensa palauttamiseksi. Ulkomaista vaihtoehtoa oli jo ehditty kokeilla, mutta kotimaistakaan ei ollut näköpiirissä. Tai oli yksi, mutta hänen perässään olisi pitänyt lähteä Saksaan eikä hänen päänsä kääntäminen kotimaata kohti olisi todellakaan ollut helppoa.

Kyse oli tietenkin Henrik Dettmannista. Hänen edellisestä kokennuksestaan oli vierähtänyt vain joitakin vuosia, mutta juuri nyt siitä tuntui olevan ikuisuus.

Koripalloliitossa tultiin siihen johtopäätökseen, että Dettmann olisi paras vaihtoehto kaikista ja hänen houkuttelemisensa takaisin maajoukkueeseen olisi varmasti kaiken vai-

van väärtti. Liitto antoi valtuudet toiminnanjohtaja Pekka Litmaselle lähestyä Dettmannia päävalmentaja-asiaassa, vaikka tämä valmensi paraikaa Bundesliiga-seura Mitteldeutscheria. Dettmann hyväksyi pyynnön, ja miehet tapasivat Berliinissä loppuvuodesta 2003.

Dettmannin sydän vaikutti sykkivän yhä kiihkeästi Suomelle – mutta keskustelu ei edennyt kyllä–ei-akselilla tai finanssipoliittisesti vaan Dettmann halusi tietää, olisiko maajoukkueen menestymiselle kunnan edellytykset.

Dettmann asetti suostumukselleen kolme selkeää ehtoa: maajoukkueen olisi toimittava urheilun ja urheilijoiden ehdoilla, toiminnalle olisi taattava kilpailukykyiset resurssit ja parhaat pelaajat tulisi sitouttaa yhteisten tavoitteiden saavuttamiseksi. Jos organisaatio lupaisi tehdä kaikkensa menestymismahdollisuuksien eteen, Dettmannkin olisi sitoutettavissa. Tarvittiin muutosta, joka ei koskettaisi vain pelaajia ja valmentajia vaan jokaista huippukoripalloilun parissa toimivaa. Se tarkoitti laajaa asennemuutosta. Pelaajilta ja maajoukkueelta oli turha vaatia ammattimaisempaa otetta, jos muu organisaatio ei ollut ammattimainen.

”Jos jonon kärjessä seisoo leijona, myös sen häntäpäässä on leijona”, Dettmann havainnollisti. ”Mutta jos kärjessä seisoo aasi, niin mikä onkaan viimeisenä?”

Hienoimmillakaan taktiikoilla tai strategioilla ei ollut virkaa, jos jonossa seisoivat pelkkiä aseja. Dettmannin jonon leijonia olivat Hanno Möttölä ja Teemu Rannikko, joten työt piti aloittaa heidän sitouttamisestaan.

Möttölä kiinnitti scouuttien huomion jo 18-vuotiaana pojan-kloppina Ateenan EM-kisoissa. Kolme vuotta myöhemmin, maaliskuussa 1998, hän kuului legendaarisen Rick Majerusin luottomiehiin, kun Utah Utes rynnäköi USA:n yliopistoliigan NCAA:n finaaleihin Kentucky Wildcatsia vastaan. Vuosien 1998–2000 aikana Möttölä kuului NCAA-liigan kiistat-

miin supertähtiin ja komeili niin *Sporting Newsin* kuin *Sports Illustratedin* kannessa.

Lokakuussa 2000 Möttölästä tuli ensimmäinen suomalainen NBA-pelaaja kautta aikain. Hän upotti debyyttissään kymmenen pistettä ja riipi viisi levypalloa Atlanta Hawksin paidassa Charlotte Hornetsia vastaan. Kahden NBA-kauden jälkeen Möttölä aloitti Euroliiga-uransa räväkästi upottamalla 31 pistettä ja viime sekunnin voittoheiton espanjalaiselle Tau Cerámicalle. Möttölästä odotettiin hyvällä syyllä ”Suomikoriksen Jari Litmasta”.

Teemu Rannikko oli puolestaan debytoinut SM-sarjan avausviisikossa jo 16-vuotiaana tulisieluisen Eero Saarisen luotsaaman turkulaisen Piilokset Basketin riveissä ja pokannut SM-sarjan arvokkaimman pelaajan pystin 19- ja 20-vuotiaana. Kerättyään arvokasta pelillistä pääomaa Suomessa ja sen jälkeen kaksi kautta Italian kakkosliigassa Rannikko lunasti paikkansa Seria A:ssa pelaavan Roseton avausviisikon pelinrakentajana.

Suomella ei ollut muutenkaan suoranaista pulaa hyvistä kansainvälisen tason pelaajista. Dettmann linjasi jo edellisellä kaudellaan, että parimetrisellä heittäjällä Markku Larkiolla olisi Möttölään tavoin mahdollisuus NBA:han asti. Martti Kuisman ammattilaisura oli ehtoopuolella, mutta hän toi joukkueelle kokoa ja korintekovoimaa. Takamies Jyri Lehtosella oli kokemusta useista Euroopan huippusarjoista.

Parhaassa pelimiehen isässään olivat myös Saksan Bundesliigan Frankfurt Skylinersiä edustanut ”tarkka-ampuja” Jukka Matinen, lennokas ja fyysinen takamies Maurizio Pratesi sekä Valparaison yliopistosta ammattilaiskentille tähynnyt järkälemäinen sentteri Antti Nikkilä.

Dettmann tiesi mistä puhui. Hänellä olisi erinomaiset ainekset ja mahdollisuudet palauttaa Suomi-koris entisaikojen loistoonsa. Moni kaihoili yhä hänen edellisen maajoukkuepesteinä

ihmetekoja kuten huikeaa, kahden pisteen jatkokarsintavoittoa Venäjstä marraskuussa 1993, jolloin Helsingin Urheilutalon lehterit oli pakattu täyteen viimeistä epävirallista seisomapaikkaa myöten. Ilta oli paitsi Dettmannin myös Kari-Pekka Klingan, joka tuntui upottavan koreja mistä tahansa. Historiallinen voitto kulmineitui Venäjän Sergei Bazarevitšin viimeiseen heittoon, joka karahti Suomen onneksi korirautoihin. Jännitys oli niin käsin kosketeltavaa ja sen laukeaminen niin äkillistä, että kaiken nähnyt, suuri suomalainen koripallomies Pentti Salmikin puhkesi kyyneliin. Myöhemmin kotiluolassa kaa-tuivat myös Ukraina ja Bosnia-Hertsegovina, ja Suomi lunasti EM-kisapaikan ensimmäistä kertaa kahdeksaantoista vuoteen.

Ateenan lopputurnaus ei sujunut samaan malliin kuin karsinnat. Suomelta ei toki odotettukaan ihmeitä, mutta Venäjälle kärsitty 74–126-avaustappio ja sen jatkeeksi viisi muuta tappiota jättivät haljun olon. Kohtuuttoman kovaa arpaonneakaan ei voinut syyttää: kisojen molemmat finalistit tulivat toisesta lohkokosta.

Tarinan mukaan Hanno Möttölä ja Jyri Lehtonen olivat heittäneet jatsia atenalaisessa hotellissa ja tuumineet, että näitä lopputurnauksia pelattaisiinkin sitten joka toinen vuosi. Sen sijaan tuli pitkä hiljainen ajanjakso.

Päävalmentaja Dettmann alkoi etsiä syitä mahalaskuun heti EM-kisojen jälkeen. Kontrastina toimivat jääkiekon maailmanmestaruus ja lilliputtilajin salibandyn Euroopan mestaruus samana vuonna. Dettmannin pelaajat olivat kyllä riittävän taitavia pärjätäkseen, mutta kuntopohja ja joukkuepelaa-minen eivät riittäneet Euroopan kärkimaille. Isona puutteena Dettmann näki myös maajoukkueen amatööritasoisien toiminnan; tarvittiin kauttaaltaan ammattimaisempaa otetta, jotta olisi mitään asiaa Euroopan huipulle. Oli myös saatava yhä useampia pelaajia lähtemään Suomesta ammattilaisarjoihin – muutama ammattilainen ei riittänyt.

Dettmann katsoi myös peiliin: oli yhä valtavasti opittavaa, mutta Ateenan lopputurnaus ei ollut kaatunut ainakaan hänen vaatimustasoonsa. Hänet oli tunnettu aina intohimoisena mutta 1980-luvun puolella vielä turhankin räiskähtelevänä persoonana, joka oli parjannut surutta tuomareita ja läksyttänyt pelaajia, jos kaikki ei mennyt hänen mielensä mukaan.

EM-Ateenasta tuli myös osa valmentajavelho Dettmannin kasvutarinaa. Pekka Litmasen tavatessa Dettmannin berliiniläisessä ruokaravintolassa kymmenkunta vuotta myöhemmin tämä oli ehtinyt astua kukonloikan urallaan: Dettmann oli valittu Saksan maajoukkueen päävalmentajaksi kaksivuotisella sopimuksella toukokuussa 1997 ja pestiä oli riittänyt aina vuoden 2003 lopulle. Saksalla ei ollut koripallossa samaa asemaa kuin jalkapallossa, mutta maan menestymismahdollisuudet olivat aivan toista luokkaa kuin Suomella. Joukkueeseen oli saapunut Dettmannin kanssa samoilla ovilla ujo, 213-senttinen kiharapäinen nuorukainen Dirk Nowitzki, jonka piti kyyristellä mahtuakseen ovenpokista sisään. Nowitzki oli vielä raakile, mutta kesän 1998 NBA-varauksen jälkeen hänen uransa lähti nousukiitoon: MM-kisojen paras pelaaja 2002, NBA:n arvokkain pelaaja (MVP) ensimmäisenä eurooppalaisena 2007 sekä NBA:n finaalien arvokkain pelaaja 2011.

Dettmannin maajoukkueessa Nowitzki oli vasta 19-vuotias miehen- ja koripalloilijanalku, jolla oli vielä paljon opittavaa myös uudelta päävalmentajaltaan.

Heti alussa näytti silti, että Dettmann oli juuri oikea henkilö luotsaamaan Saksaa. Kesällä 1999 Saksa selviytyi hänen johdollaan EM-kisoihin ja sijoittui niissä seitsemänneksi, jolloin Saksan koripalloliitto kiitti Dettmannia kolmen vuoden jatkosopimuksella. Dettmannin tehtäväksi annettiin nyt myös maajoukkueen nuorentaminen. Samalla hän uudisti joukkueen harjoittelukulttuurin ja käynnisti prosessin, jonka ansiosta

Saksalla oli muutamassa vuodessa käytössään kuusi kenttäläistä huippupelaajia kahden sijaan.

Saksa lunasti paikan sekä EM-kisoihin 2001 että USA:n Indianapolisissa pelattuihin MM-kisoihin 2002. Kun Saksa lopulta saavutti MM-pronssia, Dettmann pokkasi vuoden koripallovalmentajan tittelin Saksassa ja vuoden valmentajan tittelin Suomessa. MM-pronssin arvoa lisäsi, että kisojen isäntämaa USA jätettiin NBA-miehineen kuudenneksi.

Seuraavina vuosina Dettmann menestyi myös seurajoukkue-tasolla: hänen luotsaamansa Bundesliiga-joukkue Mitteldeutscher voitti Eurocup Challenge mestaruuden 2003.

Vuodet Suomen ja Saksan maajoukkueissa sekä saksalaisissa pääsarjaseuroissa muuttivat paljon Dettmannia. Äkäpussi oli kesyyntynyt – tai ei, mutta katujätjän elkein Helsingin Namikassa mestaruuksia pokkaillut valmentaja oli kasvanut henkisesti päätä pidemmäksi.

Aivan tarkkaan ottaen Dettmannin muutosprosessi oli alkanut jo Suomen-vuosina 1990-luvun alkupuolella. Hän oli ker-tonut muun muassa Veikkaaja-lehdelle antamassaan haastattelussa kesäkuussa 1993 näin: ”Henkilökohtaisesti ajattelin aikaisemmin, että joukkue heijastaa valmentajan persoonallisuutta. Nyt käsitän asian niin, että joukkueessa on erilaisia yksilöitä. Yksi voi välillä kiroilla ja näyttää tunteitaan epäonnistuessaan ja toinen voi estoitta iloita hyvästä suorituksestaan. Se osoittaa, että valmentaja on vahva johtaessaan joukkuetta, jossa yksilöllisyys korostuu mutta tavoite on yhteinen eli menestyminen.”

Sama mies oli vielä paria vuotta aikaisemmin saanut viiden kuukauden toimitsijakiellon haukuttuaan erotuomarin pystyyn ja ilmoittanut sitten lopettavansa koko valmentamisen. Nuorta Dettmannia kuvasti myös se, että hän pyörsi nopeasti lopettamispäätöksensä, valmensi HNMKY:n yllätysmestariksi ja lunasti sekä vuoden valmentajan tittelin että maajoukkueen päävalmentajan pestin.

Pitkä sanktio oli avannut Dettmannin silmiä, ja sillä tuli olemaan keskeinen merkitys paitsi hänen uralleen myös 2000-luvun Susijengi-ilmiölle. Dettmannin onni oli ollut, ettei hänen ollut tarvinnut seistä yksin nurkassa viittä kuukautta vaan hän oli saanut mittaamattoman arvokasta tukea esimerkiksi eräältä vanhemmalta kollegaltaan. Kyseinen kollega oli kaikkien Suomi-koriksen ystävien tuntema Robert ”Petteri” Petersen, joka oli saapunut Suomeen mormonilähetysaarnaajana 1950-luvulla ja tuonut Yhdysvalloista uskonoppiensa lisäksi koripallo-opit ja popcornin valmistuksen jalon taidon. Tietyt viranomaistahot luulivat hänen tuoneen myös salakuuntelulaitteita, joilla hän muka vakoili Neuvostoliittoa CIA:n piikkiin, mutta sellaiset epäilykset hälväivät pian.

Petersenin koripallotietämys oli niin paljon meikäläisiä edellä, että hänet valittiin Helsingin olympiakisoihin valmistautuvan koripallomaajoukkueen apuvalmentajaksi 1951 sekä päävalmentajaksi Kalevi ”Kallu” Tuomisen jälkeen 1967.

Helsingin olympiakisojen aikaan Petersen oli vasta 24-vuotias, mutta seuraavina vuosina hänen meriittilistastaan tuli poikkeuksellisen hulppea: 234 valmennettua A-maaottelua ja ennennäkemättömän menestyksekkäs ajanjakso 1959–67, jolloin hän yhdessä Tuomisen kanssa siivitti Suomen maajoukkueen Tokion olympiakisoihin ja EM-turnauksen kuudenneksi.

Kotoisessa SM-sarjassa Petersen valmensi Panttereita yhä 1989–91, ja hän kuului myös Dettmannin EM-kisajoukkueen valmennusryhmään vuoteen 1995 asti työskennellessään tuolloin Koripalloliiton koulutus- ja valmennuspäällikkönä.

Tuomiseen ja Peterseniin verrattuna nouseva 1980-luvun valmentajanimi Henrik Dettmann edusti arvaamattomasti ja räiskähtelevästi käyttäytyvien nuorten miesten lajityyppiä. Kookkaalla Petersenilläkin oli temperamenttia ja jopa nyrkkeilijätausta, mutta ikääntymisensä myötä hänestä oli tullut ennen kaikkea leppoisa ja isällinen hahmo, joka loi joukkuei-

siinsa luottamuksen ilmapiiriin sekä laajempia kaaria koko lajiin.

Petersen oli sielultaan opettaja ja taustaltaan saarnamies – hän tiesi mitä tahtoi ja osasi kertoa sen pelaajilleen. Kaiken perustana oli aina ihmisen ja yksilön kunnioitus. ”Valmentaminen on ihmisten auttamista ja kuuntelemista”, hän linjasi Valmentaja-lehden haastattelussa vuonna 1995.

Ei ollut lainkaan sattumaa, että Petersenistä tuli Dettmannin oppi-isä ja yksi hänen läheisimmistä ystävästään. Petersenin läsnäolo rauhoitti Dettmannia, ja ennen pitkää kaksikosta tuli eräänlainen jin & jang -parivaljakko Suomen maa-joukkueen penkin päähän.

Petersen piti erityisen tärkeänä, että Dettmann oppisi ymmärtämään pelaajia yksilöinä ja hahmottamaan peliä heidän näkökulmastaan. Dettmann oli vielä 1980-luvulla ollut toisen huippuvalmentajan Eero Saarisen oppipoikia, kunnes 1990-luvun alussa alkoi kutsua Peterseniä avoimesti oppi-isäkseen.

Dettmann kertoi vuolaasti antamissaan haastatteluissa, kuinka Petersenin ajatukset olivat lajikehitystä parikymmentä vuotta edellä: Petersenin mukaan vanhanaikainen pelipaikakajaottelu hämärtyisi ja tulevaisuuden pelaajat olisivat pelinrakentajista sentteriin atleettisia huippu-urheilijoita, jotka osaisivat viimeistellä läheltä ja kaukaa.

Dettmann vannotti seuraavansa Petersenin viitoittamaa tietä kohti suomikoriksen parempia aikoja – aikoja, jollaisia oli nähty viimeksi 1960-luvulla. Hän jakoi myös vision siitä, minkä tyyppisten pelaajien kanssa nuo paremmat ajat nähtäisiin: ”Fyysisesti tärkeintä on nopeus. On harhaluulo, että koripallo on pitkien pelaajien laji. Tämä on nopeiden pelaajien laji.”

Ilman Petersenin tasapainottavaa ja haastavaa läsnäoloa Dettmann olisi saattanut nähdä uransa lakipisteen jo HNMKY:n mestaruusvuosina. Suomi oli tuolloin yhä autori-

taaristen valmentajien maa, joka ei ollut menestynyt käytännössä missään palloilulajissa – jääkiekossakin ensimmäinen mestarivalmentaja oli pitänyt hakea Ruotsista.

Kasvuprosessiaan läpikäyneellä mutta edelleen kärkeväällä Dettmannilla oli Veikkaajan haastattelussa 1993 kanta myös autoritaariseen traditioon: ”Minusta käytäntö on Kekkonen aikaista perua. Aina on ollut joku, joka on ylhäältä päin kertonut, mitä pitää tehdä, eikä kenenkään ole tarvinnut itse ajatella saati ottaa vastuuta teoistaan. Kehitys tähän autoritaariseen ja konservatiiviseen suuntaan on lähtöisin – sen olen omakohtaisesti kokenut – koulusta, jossa ihminen sovitetaan rangais-
tuksen uhalla ruotuun. Jos olet vähän erikoinen tai erilainen, et ole yhteiskuntakelpoinen.”

Berliiniin ”huippuneuvottelut” vuodenvaihteessa 2003 sujivat lopulta niin hyvin, että toiminnanjohtaja Litmanen ja Dettmann saattoivat lyödä kättä päälle uuden maajoukkuepestin siunaamiseksi. Vaikka Dettmann valmensi myös seurajoukkue Mitteldeutscheria, saivat Koripalloliitto ja Bundesliiga-seura sovittua, että Dettmann voisi jatkaa toistaiseksi yhä seurajoukkueessaan urheilujohtajana ja päävalmentajana mutta ottaisi maajoukkueen valmentamisen kontolleen oto-periaatteella eli oman toimensa ohessa. Koripalloliiton liittohallitus hyväksyi järjestelyn yksimielisesti.

Osapuolet saattoivat kiittää Dettmannin kaksoisroolin mahdollistamisesta myös FIBA Eurooppaa, joka oli rukannut aikataulut sellaisiksi, että maajoukkueille, seuroille ja lomillekin löytyi kalenterista selkeät jaksot. Järjestelyä helpotti myös se, että maajoukkueiden karsintapelit saatiin hoidettua muutamassa viikossa.

Tarvittiin enää nimet papereihin, jotta Dettmannin paluu voitiin julkistaa. Joku meni kuitenkin asioiden edelle ja vuosi nimitysuutisen sanomalehti Karjalaiseen tammikuussa 2004.

Dettmannin temperamentti kuohahti, ja hän ilmoitti välittömästi, ettei halua olla missään tekemisissä liiton kanssa. Tulisieluisen miehen kiukku laantui onneksi muutamassa päivässä, ja hän saattoi vastaanottaa Suomen koripallomaajoukkueen päävalmentajan pestin toisen kerran urallaan.

Kun Ilta-Sanomien toimittaja kysyi, miksi Dettmann päätti palata maajoukkueeseen, vastaus kuului: ”Jos olen ihan rehellinen, se oli velvollisuuteni. Mun oppi-isä oli Petteri (huhtikuussa 2003 kuollut Robert Petersen), ja olen tämän hänelle velkaa.”

SUSIJENGIN UPEA TARINA SANOIN JA KUVIN

Henrik Dettmannin ottaessa Suomen koripallomaajoukkueen valmennusvastuun vuonna 2004 alkoi pitkä ja sinnikäs matka, jolla oli vain yksi suunta: pohjolan perukoilta Euroopan huipulle. Kirjassa kuljetaan Susijengin kintereillä uskomaton matka Euroopan alakastista aina Espanjan MM-kisoihin 2014 asti ja kerrotaan myös suomalaisen koripalloilun rohkeista valinnoista.

Alfasudet Hanno Möttölä ja Teemu Rannikko saavat ympärilleen kaltaistensa lauman, joka alkaa rakentaa yhteistä unelmaa. Heidän rinnallaan kulkevat Susijengin järkäleet Antti Nikkilästä Tuukka Kottiin ja Kimmo Muuriseen sekä nuoren polven taiturit Petteri Koposesta ”Junnu” Leehen ja Sasu Saliniin.

”Jokainen meistä mukana olleista on saanut kokea ainutlaatuisen matkan Susijengin kanssa. Tarina on upea, ja on hienoa, että se on saatu kirjan muotoon.” – Henrik Dettmann

MIKA WICKSTRÖM on tehnyt lukuisia urheiluaiheisia kirjoja, mm. Helsingin olympiakisojen juhlahistoriikin *Helsinki 1952* (2002) sekä vuoden urheilukirjaksi valitun romaanin *Kunniakierros* (1998).

HIPPO TAATILA on freelance-kirjoittaja ja akateeminen sekatyöläinen, joka on seurannut Susijengin tarinaa aitiopaikalta Koripalloliiton tiedotuksen leivissä vuodesta 2006. Taatilan esikoisromaanin *Isipappablues* ilmestyi syksyllä 2014.

Kansi: Timo Numminen
Kannen valokuvat: Ville Vuorinen

#kirja
WWW.KIRJA.FI



9 789513 182298

79.33

ISBN 978-951-31-8229-8

